

[Indenrigsministeren.]

rejste spørgsmålet om, hvorvidt den foreslåede måde at lønne distriktsjordemødrene på var den rigtige, og jeg forstod, at det ærede medlem dermed tænkte på den betaling, som en del af patienterne yder jordemødrene. Forholdet er det, at sygekasserne betaler et bestemt beløb for deres medlemmer, mens de, der står uden for sygekasserne, betaler efter størrelsen af deres indtægt. I tidligere tid, dengang det hele var frit, var det reglen, at når jordemoderen kom et sted, hvor der var lidt velstand til huse, ventede hun at få en god skilling; når hun kom et sted, hvor der var lidt mindre i pungen, var hun for så vidt lige så glad og tilfreds med den ydelse, hun dér fik. Nu er det altså ordnet på en anden måde, idet man mener, at det ikke skulle være nødvendigt, at staten betaler for de mere velhavende. Man har gennem den faste løn til distriktsjordemødrene sikret, at betjeningen er til stede, men man synes altså, at de, der er sådan stillet, at de har råd, også bør betale et passende beløb.

Det ærede medlem fru Petra Petersen var inde på noget i samme retning, men det ærede medlem mente, at man skulle gå over til fast tjenestemandsløn for jordemødrene, således at de ikke skulle have honorar nogen steder. Derved ville staten komme til at betale fuldt ud for jordemoderhjælp ved alle fødsler uanset indtægtsforholdene hos dem, som benyttede jordemoderhjælpen. Dette sidste spørgsmål mener jeg ikke vi kan tage op, før der foreligger forslag til en ny sygekasseordning. Jeg har naturligvis ikke noget imod, at man diskuterer spørgsmålet; men jeg tror ikke, vi skal komme for meget ind på det, for det vil føre ind i en hel del overvejelser angående statens betaling og de takster, den enkelte selv skal betale.

Når det er blevet sagt, at distriktsjordemødrenes husleje er foreslået ansat lidt højt, synes jeg ikke, det er rigtigt. Der er jo sket en forhøjelse for alle tjenestemænds vedkommende, idet huslejen tidligere har

været ansat urimeligt lavt, og der er vist ikke noget som helst at sige til, at jordemødrene her kommer til at dele vilkår med andre tjenestemænd. Jeg synes heller ikke, at beløbet 1 200 kr. er højt under de nuværende forhold. Når man har foreslået det ens overalt, er det for at undgå alle de små variationer, som ellers kunne fremkomme, og efter hvad jeg har fået oplyst, er boligerne nogenlunde ensartede; men der er jo indsat den bestemmelse, gør jeg opmærksom på, at hvor en bolig er af ringere art end almindeligt, kan der gives reduktion, mens der ikke er tale om nogen forhøjelse, selv om boligen er særlig ny og moderne. Jeg tror derfor, man skal erklære sig tilfreds på dette punkt.

Jeg håber, at udvalgsbehandlingen kan blive ret hurtig, idet jeg er enig med ordførerne i, at det er ønskeligt at få disse forhold ordnet. Der er allerede nu gået et år, siden den nye lønningslov trådte i kraft, og vi har nu valgt at ordne jordemødrenes lønningsforhold, selv om der er visse andre kommunale tjenestemænd, der endnu ikke har fået deres forhold ordnet.

Erna Sørensen: Jeg er enig med den højtærede minister i, at lovforslaget bør gennemføres hurtigt, og at reguleringen skal ske pr. 1. april 1958.

Når jeg tager ordet, er det for at sige, at den højtærede minister ikke må opfatte det sådan, at jeg kunne tænke mig, at staten skulle betale det honorar til jordemødrene, der er tale om. Det er kun den beregningsmetode, man har anvendt, som jeg finder mærkelig; jeg synes, man måtte kunne finde en bedre form, så folk f. eks. fik en regning fra jordemoderen, ligesom de nu får en regning fra en læge, en tandlæge eller en sagfører; det skulle ikke være umuligt, synes jeg. Måske kunne den kommission, som arbejder med en ny sygekasseordning, få spørgsmålet til behandling. Men som sagt mener jeg ikke, at staten skal betale for de velhavende.